

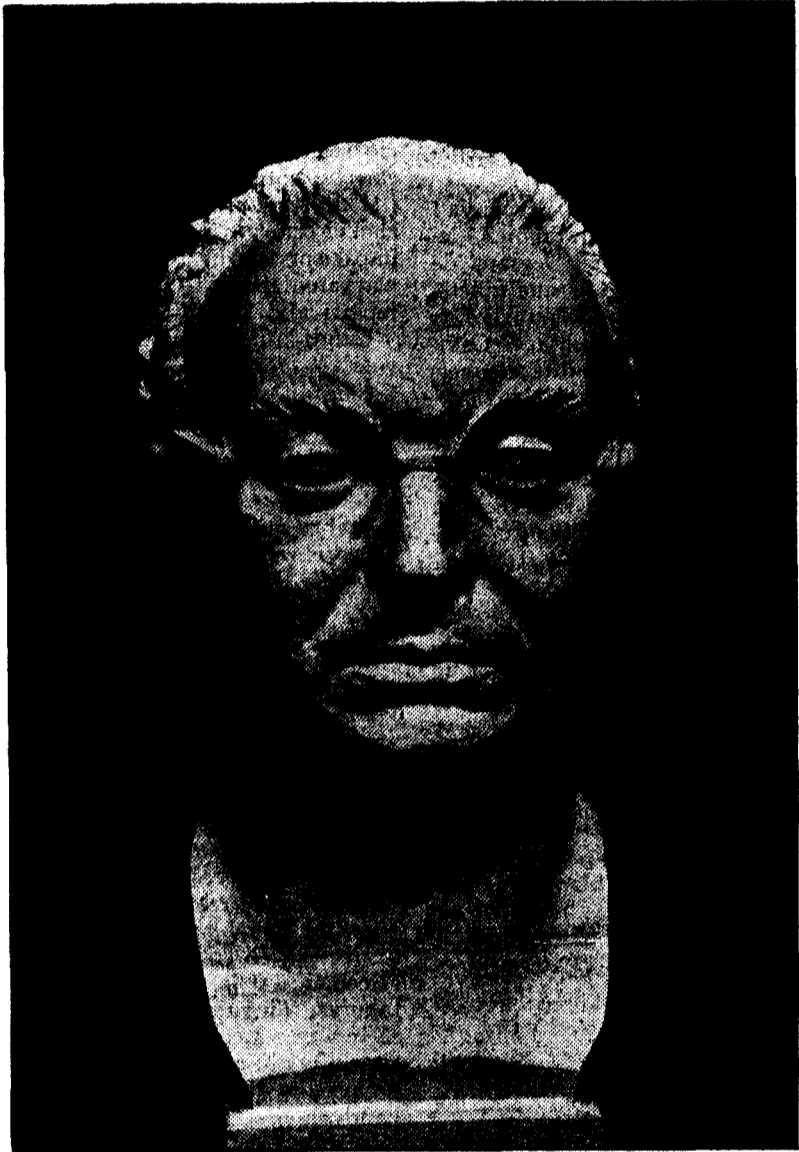
JUSTICIA SOCIAL

Núm. 166 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 8 de setembre de 1934

Número solt: 15 Cts.

Primer aniversari de la mort de Rafael Campalans

Campalans o la voluntat

Demà, diumenge, farà un any que la fatalitat ens arrabassà l'estimat company i amic Rafael Campalans, mestre d'una generació de joves i, sobretot, mestre insubstituïbles d'energia. La voluntat, una voluntat de granit, era el tret més característic de la personalitat fecunda del director de l'Escola del Treball.

Sense Rafael Campalans, Unió Socialista de Catalunya no existiria, almenys amb l'esponerosa força que avui ja té en la consciència de milers de treballadors catalans.

Era des d'aquestes mateixes pàgines que dèiem, fa un any, colpits pel dolor, que havíem perdut un home, TOT UN HOME, en les aigües traïdores de Torredembarra. I així era en efecte. Només en el decurs d'un any, quantes vegades no t'hem trobat a faltar Rafael Campalans.

Per educació societatària, per formació moral i intel·lectual, àdhuc endurits pels anys de batallar i allionats pels crims que hem presenciat, no som massa donats a preocupar-nos excessivament dels morts quan tantes preocupacions ens dona la lluita aspra en el camí de la redenció del proletariat. Però hi ha pèrdues tan punyents, que si no fos que el record d'aquests homes serveix d'incentiu, farien trontollar les organitzacions a les quals van donar vida i escalf. Campalans era un d'aquests homes. Aquell rostre amoratat i embotornat per l'asfíxia, que descansava sota la cúpula del vestíbul de l'Escola del Treball, ara fa un any, era la testa d'un colós. D'un gegant que portava dintre una intel·ligència desperta com poques n'hi ha, i que hi batejava un dels cors més generosos que han sentit, han estimat i han patit a Catalunya.

Perquè Rafael Campalans era intel·ligent i era, per damunt de tot, bo; era socialista. La seva formació intel·lectual no li hauria permès de poder defensar els inicis privilegiats de la societat capitalista, perquè les contradiccions d'aquesta són massa evidents i impotents els seus sistemes per a redreçar aquesta civilització que només desemboca sempre en els conflictes armats. Com que era bo i era honrat, rurant anys fou gairebé l'únic intel·lectual del nostre país que sentia el pes de l'enorme injustícia que es comet amb la classe obrera. Per això les pistoles assassines que dirigia Martínez Asido i pagava Bertran i Mussitu també l'havien cercat per encendre-li la testa com després feren amb el seu amic Salvador Seguí.

Campalans o la voluntat. La voluntat de guiar el proletariat per l'esquerpa drecera, en lluita ardida, sense defallències, cap a la Societat socialista. Aquesta era l'estrella del Nord de Rafael Campalans.

Era la d'ell i ha d'ésser la nostra en tot moment.

AL CAP D'UN ANY DEL SEU TRASPAS

Ara que el pas del temps ha clos el parèntesi d'un any de reflexió és quan la personalitat de Rafael Campalans es perfila destacadament i pren proporcions de gran relleu als ulls dels que sabérem estimar-lo i volguérem comprendre'l.

Les ànimes vulgars, llevat del desbordament sentimental del traspàs, mai no deixen una estela de records que purifiquen les imperfeccions de la vida mortal. Cal haver dispersat la flama de l'esperit pels àmbits de la terra, perquè la mort esdevingui una major naixença com volia Maragall.

Cal, però, que aquest esperit no s'hagi dispersat d'una manera barroera i eixarreïda com aquests pseudoherois que la falsa història, per una inversió de valors, situa vorejant els llindars de l'Olimp, no. Perquè la dispersió espiritual esdevingui eficaç, fecunda i transformadora, cal situar-se cara a cara amb els homes. Es abraçant la humanitat tota, en sentit d'universalitat i, particularment d'aquesta humanitat sofrimentada i adolorida, que cal desplegar la vibració interior, el dinamisme, la força energètica i tot l'intel·lectualisme que un hom hagi captat per tal que la veritable història situï els fets en els annals de la immortalitat.

Esforçar-se per abastar una situació purament personalista, maldar per assolir un prestigi per després gaudir en la seva torre de

avorí l'ensoperbiment o vanitat que freqüentment comporta la conquesta d'un nom, sovint, tot ple gat, ultra ésser ja per ell mateix, egoista, hermètic i antipàtic, esdevé inoperant.

D'ací que jo, malgrat reconèixer, per exemple, que Goethe, potser, és l'home que posseeix més suma de valors intel·lectuals que ha parit la humanitat i reconèixer, a més, que és dels homes que més bells instants m'ha fet passar en la meua modesta vida intel·lectual, no el trobo, integralment parlant, comparable a Beethoven i menys a Rousseau.

Si de Rousseau no en teniu prou de llegir-li el «Contracte Social» i «Emile», fullegeu les seves «Confessions» i allà veureu l'«home» amb totes les seves grans passions, els seus pecats i les seves virtuts. Veureu la nuesa d'una ànima vivificant les fibres, els músculs, els ossos, la sang i la carn d'un home mortal. En canvi, Goethe, tot i les seves grans passions, no dona brida solta al corcer de les seves lluites internes i procura que la seva vida llisqui plàcida i tranquil·la en un ambient palatí que l'obliga, malgrat la seva enorme superioritat, a blincar l'espina davant dels prínceps i sobirans.

No serà per tot aquest entrellat de coses — pregunto jo — que Carlyle no cataloga Goethe entre els seus *herois*, i, en canvi, no fa amb Shakespeare i Dante, com a poetes, i al propi Rousseau, com a home de lletres...?

Campalans no sols era un dels valors intel·lectuals més sòlids de la Catalunya contemporània, sinó que era un dels homes més dinàmics i passionals.

Era l'home integralment humà; l'home que despertava, a l'entorn seu, odis i amors; el que abocava per tots els àmbits de la Ciutat les formidables lluites internes del seu esperit perquè fructessin entre els humans.

De profunda formació pedagògica li hauria estat fàcil bastir-se un nom com a Director de l'Escola del Treball — cosa que ja havia aconseguit — i tancar-se en la seva torre de vorí tot i deixant una obra d'eficàcia positiva. Com sigui, però, que la seva alta espiritualitat captava totes les inquietuds que traspalsen el món actual, ell, el pedagog, el filòsof, descendia a la terra baixa, turmentada, vexada, explotada, plena d'imperfecions i es llençava ardidament a una ferrissa lluita de vida o mort. I baldament deixés en el combat esquinços de carn i en rebés flagells de tota mena, ell no defallia i refermava el seu braó per afrontar les múltiples contingències que es dibuixaven en perspectiva.

Era feixuga la tasca baldament que endeïnés que, entre els qui ell volia redimir trobava ingrituds, blasmes i àdhuc amenaces que vorejaven la tragèdia,

Campalans posseïa un cor prou ample i generós per a perdonar i reemprendre altra vegada la ruta començada.

No endebades l'amic Serra i Moret, en una carta plena de dolor, em deia: «No en tindrem mai més cap com ell!»

Que hi aprenguin els intel·lectuals de Catalunya en la vida i l'obra del malaguanyat Campalans!

I nosaltres, els amics i devots del seu apostolat, fem-nos dignes de la seva recordança, procurant imitar-lo en tota la profundíssima humanitat que el seu esperit irradiava en aquest petit clos de la terra que és Catalunya.

JOAN FORMENT

Agricultors a Madrid

No sabriem adoptar, davant l'acte que celebraran avui a Madrid els propietaris rurals de Catalunya, una actitud melodramàtica ni esquinçar-nos els vestits. El trobem perfectament lògic i natural. Les classes privilegiades han confós sempre el país on viuen amb llurs propis interessos; i quan aquests interessos els perillen, afirmen i asseguren que la pàtria — llur pàtria, naturalment — està en perill. Aleshores, llençant per la borda tota llur fraseologia patriòtica, buida i rescalfada, recorren a tots els mitjans a fi d'oposar-se, sigui com sigui, a una renovació d'un estat de coses que representava el manteniment d'uns privilegis de què ells havien gaudit fins aquell moment.

Ara, que aquesta assemblea té tot l'aire d'una provocació i d'una declaració de guerra contra el Govern popular de la Generalitat de Catalunya. I aquesta provocació és emparada pel Govern que presideix el senyor Samper. També ho trobem natural. Aquest acte ve a formar part, en darrer terme, de l'ofensiva que han emprès les forces de dreta per tal d'ensorrar definitivament l'obra democràtica i revolucionària que havia estat iniciada amb l'adveniment del règim republicà, l'expressió única i autèntica de la qual és, avui, el Govern de Catalunya.

Tot amb tot, tenim el conveniment íntim que aquests senyors «agricultors» perdran el temps i que, malgrat la protecció de l'equip ministerial agrària-lerrouxista, llurs esforços resultaran infructuosos. El moviment revolucionari de Catalunya seguirà impertorbable el seu camí.

Comptat i debatut, el millor que podrien fer els «súbdits» de Sant Isidre, seria demanar a l'Institut de Reforma Agrària que els assentés en algunes de les finques expropiades on es podrien lliurar de ple a llurs aficions i a practicar llurs aptituds de «conreadors» cent per cent.

ACTES EN MEMORIA
de
Rafael Campalans
VETLLADA PUBLICA
NECROLOGICA
Avui, dissabte, a les deu de la nit, a la Casa del Poble (Primer de Maig, núm. 7).
Hi parlaran els companys:
JOAN FRONJOSA, diputat al Parlament de Catalunya.
EMILI MIRA, Director de l'Institut d'Orientació Professional.
JOAN COMORERA, President del Comitè Executiu de la U. S. C. i Conseller d'Economia i Agricultura del Govern de la Generalitat de Catalunya.

●

SECCIO DEL DISTRICTE VIII
Montmany, 24
La setmana que ve tindrà lloc un acte en commemoració del I aniversari de la mort de
RAFAEL CAMPALANS
Parlarà: M. Escorza.

●

FEDERACIO COMARCAL DEL BARCELONES
Els afiliats a les Seccions d'aquesta Comarca són convocats per a demà, diumenge, a les deu del matí, a la Casa del Poble, per tal d'anar al Cementiri Nou a retre homenatge a la tomba de Rafael Campalans.

Joventut Socialista de Catalunya

El 1.º Congrés de la Joventut

Primer Congrés de la Joventut Socialista de Catalunya, queindrà lloc avui, dissabte, i demà, diumenge, dies 8 i 9 de setembre, a la Casa del Poble de Barcelona, Primer de Maig, 7, sota el següent ordre de discussió:

Informe de la ponència organitzadora.
Constitució de la Mesa del Congrés.
Validació de credencials.
Nomenament de ponències.
Discussió dels Estatuts.
Proposicions.
Nomenament de Comitè Executiu
Discurs de clausura del Congrés, pel company Joan Comorera, president de la U. S. C.

La primera sessió tindrà lloc dissabte, dia 8, a les sis de la tarda.

Hom prega a tots els companys que s'atenguin a les normes que indica el projecte d'estatuts publicat a JUSTICIA SOCIAL del dia 30 de juny, en el títol tercer, art. 18, 19 i 20, per als efectes d'organització.

Hom prega també que totes les seccions de Joventuts guardin el número de JUSTICIA SOCIAL del 30 de juny passat on hi ha el projecte d'Estatuts per a fer-hi les esmenes necessàries.

l n è p c i a

Hi ha persona, com organisme o institució que no dona un pas sense errar-la. Només cal que es bellugui per desgavellar tot el que toquen o passa per llurs mans. És una veritable desgràcia. Sofrirem durant el bienni republicà una plaga d'aquesta mena amb els anarquistes. Fou un veritable desgavell que portà — així és el lamentable — a una organització potentíssima com la C. N. T. a un esmicolament suïcida. D'aquella gran gentada organitzada sota els seus rengles, avui no en queda res. Vaga darrera vaga totes foren perdudes no sols davant la classe patronal, sinó dins la mateixa organització. Seguiren aquella sèrie de gestes revolucionàries, sense un objectiu concret, i portades amb tal turpitud i sense un sentit totalitari, necessari per a moviment de tanta envergadura, que solament portà com a conseqüència derrotes i fracassos. I la guillada fou general. Ningú no esperà una reincidència i vingué un esmortiment, fatal sempre, en les reivindicacions de caràcter obrer. Fou una desillusió tan forta que ha mort per bastant temps un abrandament tan manifest i patent com aquell. De difícil — no impossible — reproducció. Però aquesta actitud arribà al punt àlgid el 19 de novembre del 33 i aleshores féu possible la victòria de les dretes monàrquiques espanyoles plegades, junt amb tota la podridura infecciosa de la «radicalada». I aquí vingué la segona edició «corregida i augmentada» de la turpitud i la inèpcia portada a gran escala. Així veiem començar la política de la «radicalada» sota el lema d'eufòria republicana, i passar successivament per una sèrie de desgavells que irriren i subleven la consciència més insensible en la vida política. Comencen actuant amb un esperit de venjança, contra els qui durant dos anys els havien allunyat del «gran festí», i que cauen en una de les pitjors turpituds: tornar els privilegis a llurs enemics seculars: la clergaia. Deroguen una llei, solament de sentit humanitari, no socialista com la de termes municipals.

Deixen altra volta el pobre camperol de la meseta castellana a les urpes de les deixalles d'un feudalisme fastigós i indecent. El deixen en les pitjors mans. A les mans dels «xulos» i «señoritos» castellans. Passen per l'amnistia — amnistien criminals conscients com els Sanjurjos i Cavalcañtis. Per l'indecent, llord i famós assumpte del morenc, entren amb un cinisme cruel en el problema català. Problema que per ara, no ha portat altra cosa que soroll, però que serà de conseqüències greus. Solament el temps ho dirà. Pel problema basc, empresonant autoritats republicanes i alterant el famós «ordre» de tal faísó que el nom d'autoritat a llur boca tufeja a aills i cebes podrides.

La nostra Joventut ha d'ocupar un lloc d'honor en les hores greus que s'acosten. Siguem desinteressats i breguem perquè una vida més digna i més humana sigui una realitat. Perquè deixi d'ésser una aspiració, que perilla de crònica, un nou món, amb noves preocupacions i noves empenyes de vitalitat i noblesa ens empenyi cap endavant. Tenim fe en la nostra força més que humana i vencerem perquè el dret i la raó són nostres.

Tot aquest món xaruc i podrit placem-lo sense contemplacions a les pàgines de la història. Perquè sigui motiu de constatació i de res més.

A. VILELLA

Horitzons nous

No creiem que ningú pugui dubtar que els que venim propugnant per la intervenció i actuació constant dels elements joves del Partit dins els Sindicats Obrers, ho fem amb tota la bona fe del món. Tenim l'intima convicció que aquesta intervenció ha de portar una nova empenya i vigoria als Sindicats ensems que incalculables beneficis a la causa política que tots creiem defensar. I aquest criteri, podem dir que hem vist amb satisfacció com era compartit per la majoria dels nostres companys afiliats a la Joventut Socialista de Barcelona.

A propòsit d'això volem remarcar, perquè ho considerem de gran interès, els acords presos en la passada Assemblea de la Joventut de Barcelona. Tant a la discussió del projecte d'Estatuts pels quals haurà de regir-se la fu-

tura Joventut Socialista de Catalunya, com en les proposicions a presentar al pròxim Congrés de la seva constitució l'assemblea es manifestà decididament favorable a obligar tots els companys perquè actuïn dins els Sindicats obrers. I com és natural a la nostra Joventut, els acords presos van més enllà que no va el Partit en aquest sentit.

La U. S. C. es limita a obligar a tots els que demanen l'ingrés per què pertanyin a un Sindicat Obrer que accepti la lluita de classes. La Joventut diu que havent-hi una Central Sindical identificada en absoluta amb les nostres tàctiques de lluita, i controlada per companys nostres, els Sindicats on cal que ingressin els afiliats a les Joventuts Socialistes de Catalunya, són els Sindicats federats a la Unió General de Sindicats Obrers.

Però que no s'espantin els vells militants dels Sindicats, malgrat els anuncis i amenaces que en nom de la Joventut, algú s'ha permès de llançar amb desconeixement absolut d'aquest afer. Els elements joves del Partit aniran als Sindicats a contribuir amb tot l'esforç i al costat d'ells, en les lluites diàries enfront de la burgesia i el capitalisme opressor. A compartir els desenganys i les adversitats que en aquesta lluita s'han de sofrir constantment i procurar que aquests es tradueixin en alegries i victòries en llur feixuga tasca. I portar dintre dels Sindicats aquella energia i aquell entusiasme propis de la Joventut.

VALLDOSERA

LA FORÇA EM-PENY LA IDEA

Mantes vegades se m'acut un dubte: En realitat són els homes, és a dir, la realització dels seus actes, prou fidels amb la concepció de les seves idees, o bé, per manca d'un esforç constant, la idea sempre resta ofegada sota l'imperatiu de l'instrument que podríem anomenar carn?

Caldria, doncs, que tots els homes avui, i més a més els que ostenten càrrecs, analitzessin aquesta circumstància, puix que sembla, i qui sap si en silenci em donaran la raó, que les coses no estan prou inspirades, en un sentit o bé en un altre. D'idees bones, ja en naixien segles enrera, i moltes d'elles hagueren de morir, per haver-se malmès en passar pel sedàs de l'home, de la teoria a la pràctica. Una aclaració: No perquè l'home fos inepte sinó perquè per al triomf necessitaven més que bona voluntat: esforç i sacrifici!

Hauríem d'analitzar-nos nosaltres mateixos. I si cal, augmentar el grau de convicció en contra del poder «carn» que podríem llegir «egoisme» personal, a fi de crear i alimentar dins nostre, el convenciment absolut que en la vida hem vingut per ajudar-nos mútuament i que cal anular completament les categories que menyspreen l'home; i aquest convenciment generalment es té. Però no és prou tenir-lo i dir que cal aplicar-lo, sinó que constantment, a tothora, hom ha de treballar per allò, posar-hi el coll, com hom diu. Si l'home necessita fer un constant esforç per superar-se i convèncer-se per auto-determinació de la seva missió de germanor, que ho faci. Però que no deixi aturada la seva activitat a conseqüència de posar-hi tota la voluntat, sense tenir en compte que en aquell cas determinat, per fructificar, era necessari esforçar-s'hi tanmateix.

AMANTS

Un fenomen?

Rico Avello, alt comissari d'Espanya al Marroc, ha manifestat als periodistes que anirà a línia a estudiar sobre el terreny les seves necessitats. Home, home! Per conèixer les seves «necessitats» ha de sortir de casa?

Un viatge

Alcalà Zamora ha anat a Jaca. Així i tot, no creiem pas que li hagi caigut la cara de vergonya.

Un casament

El príncep Jordi, d'Anglaterra, s'ha de casar amb la princesa Marina, de Grècia. El «sepeli» s'efectuarà a Londres. Sembla que en el darrer consell de ministres samperistes — no confondre'ls amb els amants del vodevil — es discutí llargament qui havia de

representar-hi Espanya, sense arribar a un acord. Tan senzill com és! Tractant-se de la Marina de Grècia, és lògic que hi vagi En Rocha, que és l'encarregat de les questions navals.

Ja pots tirar al dret

El senyor Estadella, ministre del Treball, en un discurs que pronuncià al Casino Radical d'Igualada aigualida, digué que si Catalunya queia en el separatisme, ell aniria a enterrar els seus ossos en un recó d'Espanya. Dubtem que ell, amb tot i reconèixer-li una gran capacitat, pogués enterrar els «seus ossos». De totes formes que no s'espanti, que no quedaran al descobert. Almenys nosaltres coneixem uns homes que es brinden a enterrar-los. O a fer-ne caga-ferro. Els metallúrgics.

Odi a la joventut

Actituds precises de l'adversari avui ens diuen amb meridiana claredat on rau la veritable força revolucionària que ha de fer néixer una nova Espanya, i ensems evitar que la manca d'escrupolositat i moral rosegui més encara la nació. Era una cosa que ja sabíem, però que ens plau de veure confirmada. Ningú no ataca els que no poden portar cap perill — el perill és l'actitud honrada. Les investides, fredament calculades, encara que estiguin fetes per un insensat, no deixen de fer-se amb tota la premeditació i mala bava en cerca de l'anhilament d'un perillós enemic. Per això veiem com hom cerca d'esmicolar amb la ploma i amb la Guàrdia d'Assalt del que ha estat fet a força d'actituds exemplars i moralitat a tota prova: les Joventuts Socialistes. Les forces reaccionàries que sostenen, informen i dirigeixen les mans executores d'aquest atac a les Joventuts representen i són l'e-

xaltació d'una senectud cruel i d'una impotència manifesta per a crear una nova política, una nova economia i una nova ètica, que és tot allò que propugnen les enèrgiques i vitals Joventuts Socialistes. La reacció odia l'honrada idealística de la joventut obrera organitzada. Tem les manifestacions de força i puixança de les organitzacions no infectades pel bandolerisme dels vells rapapiejadors i pels contrabandistes d'idees i de tot allò que es presenta si és propici a grans negocis. La dictadura negra i el ser vil acatament d'uns homes dignes de les seves obres serveix avui per a obrir pas a ia més franca i accentuada política antiobrera. El testafarro que, a sou, martelleja el Socialisme deu ignorar que no fa més que endurir-lo i proporcionar-li experiències perquè, indestructible com és, un dia pugui fer un memorial de greuges i exigir-ne les més estrictes responsabilitats. La joventut, generosa com sempre és, no odia: l'ensenya a odiar l'exemple d'una política més menyspreable que la monàrquica, car aquesta es tapa amb la caràtula de la República. La caverna regnant odia la joventut perquè veu que no és amb ella; l'odia tant com el desgraciat nan austríac odiava la joventut del seu país a la qual va fer metrallar pels carrers. Però el temps passa, la joventut creix i la vellesa mor. Els papers canvien, però l'excessiva generositat dels joves i dels honrats sempre ha impedit que s'aixafessin amb justícia les venerables testes blanques que, emparant-se amb l'edat, han comès tota mena de vileses, crims i traïcions. Estem segurs que els joves que sentin el Socialisme i en compreguin la valor seran tothora al seu lloc, públicament o en la clandestinitat, i sabran riure's més que dels executors de la tràgica facècia, dels visiblement emboscats en la zona antiobrera que fomenta el monarquisme espanyol, veritable inductor material per fer que a Espanya la política sigui l'escola del mal i el fuet al servei dels potentats.

PERE ESPANYOL

Formes de vestit

des de 50 pessetes

Menéndez Núñez, 11, t., 1.ª

JAUME JULIA

Per als dies de pluja **ANGLO**
PER A CADA DIA
ANGLO

ELECCIO DE VOCALS AL TRIBUNAL INDUSTRIAL**La candidatura de la U. G. S. O. de Catalunya obté
una victòria completa**

Divendres de la setmana passada, dia 31 d'agost, va tenir lloc, a la Sala del Tribunal Industrial, del Palau de Justícia, l'escrutini general de les eleccions per a la designació dels jurats obrers i patrons que han de constituir l'esmentat organisme durant els quatre anys que prescriu la llei.

Per a Jurats obrers hi resultaren elegits, per ordre de major a menor, segons els vots obtinguts, els trenta-cinc treballadors següents: Severí Tarragó Gener, Josep Bover Vidal, Josep Samsó Pallar, Baldomer Ribes Balcells, Joan Bages Mallofré, Lluís Rodríguez Giner, Manuel Vilelles Berni, Pere Gorcs Gil, Ramon Jover Brufau, Josep Amigó Aimamí, Rafael Bermejo Rigol, Pere Gausacs Antonio, Francesc Lafarga Juli, Josep Zaragoza Gavalda, C r i stófor Hombrado Medina, Artur Llavèria Noguers, Pasqual Gómez Alzina, Pere Viader Garriga, Enric J. Ferrer Bruguera, Josep Caselles Marvà, Josep Vila Bosc, Joan Bonafont Granyer, Lluís Carbó Ginesta, Joan Font Conill, Salvador Bertran Gànovas, Francesc Graells Bonet, Jesús Valderrama Bercea, Vicenç Ronda Pérez, Gaietà Martínez Mas, Ramon Muñiz Fernández, Daniel Rius Gamuza, Pius Turón Samitier, Ramon Barros Suárez, Josep Jiménez Galera i Francesc Caretas Majo.

D'aquests trenta-cinc Jurats obrers elegits, vint-i-quatre figuraven a la candidatura patrocinada per la UNIO GENERAL DE SINDICATS OBRERS de Catalunya, i els onze restants a la patrocinada per la Unió General de Trabajadores i el Front Unic Mercantil.

Els primers vint-i-quatre resultaren elegits per 20.280 vots i els altres onze per 17.752.

Les votacions de les altres candidatures que es presentaren varen ésser de 13.272, 6.875, 5.803, 1.429 i 488.

L'eloqüència d'aquests resultats numèrics és prou palesa, perquè en s'assolís el triomf amb cal l'èxit assolit per la U. G. S. O., tot just nada, en la seva primera actuació pública. Aquest èxit és, encara, una prova de l'entusiasme amb què ha estat rebuda per part dels treballadors de Catalunya la nova central sindical creada sota uns auspicis bens falaguers.

Acadèmia de Tall i Confecció

PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.
" " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4. 2.ª

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebuixa de 5 ptes.

El flagell de l'atur forçós

III

Posició dels diversos sectors afectats

¿Quina ha estat la posició dels diversos sectors davant del problema de què parlava la setmana passada? Quant a la classe obrera organitzada — no parlem dels obrers no organitzats que són la majoria — la seva actitud ha estat nulla.

A part de l'obra que sembla iniciar-se en el Sindicat d'Obrers Metallúrgics amb la creació d'una Caixa per a l'atur forçós, no s'ha fet res en absolut per part de cap organització obrera. És lamentable constatar-ho, però és així. Fa l'efecte, parlant amb certs militants obrers — que per les activitats que desenvolupen dintre el camp sindical, haurien d'estar assabentats que hi ha parats — que els parlen de la Llu-na. Sembla talment que els molesti sentir parlar d'atur forçós, i carregant tot el mort a la burgesia us paguen, i d'aquesta forma resolen el problema. I no els digueu pas que convindria — per tal d'encarrilar aquesta situació anòmala —, que no ja el Sindicat en forma particular se n'ocupés, sinó els organismes superiors sindicals, ja que no creuen que sigui un problema a resoldre per part de l'organització obrera.

Ens expliquem perfectament aquesta posició. Moltes mentalitats sindicals s'han format a l'època que s'estudiava l'ABC sindicalista, quan l'atur forçós es desconeixia gairebé. I quan aquest problema s'ha fet sentir en tota la seva intensitat, han procedit exactament com el *senyor Esteve burgès*, que en presentar-se-li un problema nou, no previst i que li porta massa mals-de-cap, l'arrecona i l'lestos.

Aquest abandó, aquesta indiferència, ha donat lloc a la formació entre la classe obrera a una nova sub-classe, el *parat*.

El parat és considerat en inferioritat de condicions respecte els altres obrers que treballen, inclús pels mateixos treballadors. I no se'ns digui que això no és cert, que els treballadors, parats o amb feina, tots ens considerem iguals. La realitat és més forta que totes les objeccions que se'ns puguin fer a aquesta afirmació.

Naturalment, amb enuig per part de tothom — representa una càrrega insuportable, a la família, perquè no li aporta l'ajut necessari; al Sindicat, perquè no cotitza; als amics i coneguts, especialment si tenen possibilitats de poder-li proporcionar una col·locació, els assetja constantment.

El parat es dona compte d'aquesta situació i s'inicia en ell el procés de desmoralització gradual a mesura que s'allarga el seu mal i que és molt pitjor que una malaltia física. Tot això agreujat pels efectes d'una desnutrició constant que el converteix, després d'un cert temps d'atur, en un ésser incapaç de res, ni per a la rebuixa. Coneixem l'ambient

que hi ha en els llocs on fan cap els obrers parats (Borsa del Treball, jardins, etc.) de Barcelona, i no pot ésser més desastrós. Homes que porten 18, 24 i 30 mesos d'atur, que es veuen rebutjats de tot arreu, i més si ja passen dels quaranta anys, que no tenen altra perspectiva que la d'anar passejant llur misèria pels carrers de la ciutat, han perdut tota noció de les idees polítiques i socials que tenien abans d'ésser *sub-proletaris*. No creuen ni escolten res que no sigui una promesa — certa o falsa — de treball. I ací és on el perill el veiem més gros. El germen feixista hi pren peu d'una forma alarmant, i sense que se'n donin compte gairebé els mateixos interessats.

Repetim que el parat perd la noció de tot davant la perspectiva que li donin feina, i no es detura a observar la sinceritat de les promeses d'un Gil Robles qualsevol. És el mateix cas d'altres països on s'ha manifestat, amb l'aggravant, com dièim al principi, que a Alemanya, per exemple, els obrers en atur forçós rebien un socors al qual contribuïen en diverses proporcions l'Estat, el Municipi i les associacions obreres i patronals, i ací no hi contribueix ningú.

Citarem un cas simptomàtic. A Barcelona hi ha una societat d'obers parats. Quan Gil Robles va anunciar el seu pla per a combatre la desocupació, la nova no sols va produir una joia entre els components d'aquesta societat, sinó que li fou tramesa una lletra d'adhesió per part d'algun membre de la Directiva. Ens imaginem la cara de satisfacció que posaria el cap feixista en rebre la missiva. Consignem el fet, i encara que no l'aprovem, ens l'expliquem perfectament.

No cal dir que si entre els treballadors, que són els més directament afectats, no s'ha tingut en

compte aquest problema, menys han fet les autoritats. Ni tan sols allò que han fet els Governos en altres països. Ha resultat una burla tràgica el que s'ha fet amb els desvagats. En les diverses ocasions que comissions d'obers parats han visitat els centres oficials — municipals o regionals — hom els ha fet belles promeses cantant-los històries fabuloses sobre obres a efectuar en ports aeris, ports francs, enllaços ferroviaris, que s'han inaugurat a Barcelona dues vegades, una a Montcada i l'altra al Clot en menys de vuit mesos, sense que es vegin per enlloc les obres. Ens fa l'efecte que les autoritats ho prometien tot per tal de treure-se'ls del davant, sabent positivament que no tenien intenció de fer res en absolut.

Quant als patrons, són els que s'aprofiten d'aquesta situació tot el que poden, rebaixant els salaris, incomplint les bases de treball establertes, etc., sabent que sempre hi ha qui per la necessitat està disposat a deixar-se explotar en les pitjors condicions.

Solucions

La solució absoluta, total, d'aquest mal, creiem que és de tipus internacional, i que, quan es resolgui en els altres països, de la mateixa forma que en ells es resoldrà ací.

Això no vol dir que no se'l tingui d'atacar per tots els costats, per tal d'atenuar els seus efectes, tal com s'ha portat a terme en altres països.

A França, el parat rep un subsidi durant els primers 180 dies d'atur, l'import del qual depèn de l'estat del desvagat i del nombre de fills que tingui. A Alemanya, abans de l'ocupació del Poder pels feixistes, l'auxili a un casat amb tres fills arribava fins el 75 per cent del seu jornal treballant. Igual veiem a Anglaterra i Estats Units. Les aportacions per a les baixes contra l'atur són, com hem dit, per part d'obers, patrons i Estat, amb caràcter obligatori.

Pel que fa a Catalunya, seria molt convenient la reglamentació de la immigració procedent de la resta d'Espanya, malgrat les protestes que segurament produiria. De la mateixa manera que es regula o prohibeix l'entrada a Catalunya de productes procedents d'altres regions espanyoles, es podria fer també amb la mà d'obra.

I no parlem de l'aplicació a Catalunya dels codis de treball semblants a la N. R. A. nordamericana, adaptats a les característiques d'ací, perquè no sabem el resultat d'aquest experiment quin serà. Volem remarcar, però, la diferència que hi ha hagut entre les autoritats dels Estats Units i les d'ací en ocupar-se de l'atur. Allí se n'han preocupat, ací se n'han desentès totalment.

En el proper número ens ocuparem de la qüestió Borses del Treball, aprenents, etc.

Les reivindicacions del proletariat revolucionari han de tenir, a Catalunya, un òrgan a la premsa que les interpreti exactament. Aquest òrgan d'expressió ha d'ésser TREBALL, diari de la USC.**Les eleccions per a vocals obrers del Consell de Treball**

Iguàl que les eleccions per a Jurats obrers del Tribunal Industrial de Barcelona, les del Consell de Treball han constituït un èxit esclatant per a la UNIO GENERAL DE SINDICATS OBRERS de Catalunya. No havent estat resolta, a l'hora que escrivim aquestes ratlles, la proclamació de diversos candidats, ens abstenim de donar compte detallat del resultat total de l'elecció, la qual, com deixem dit abans, iguala en èxit, si no el supera, el del Tribunal Industrial.

En el número vinent de JUSTICIA SOCIAL donarem una nota minuciosa d'aquest esdeveniment de gran transcendència per a l'esdevenidor del moviment sindical i les lluites obreres.

Creació de la Federació Comarcal del Maresme-Sud

El diumenge dia 26 d'agost es reuní, al local de la Secció de Badalona, representants de les Seccions d'Alella, Badalona, Montgat, Sant Adrià i Santa Coloma, i es van prendre els següents acords:

1.ª Crear, d'acord amb els Estatuts del Partit, la Federació Comarcal del Maresme-Sud, la qual estarà constituïda per les Seccions abans esmentades.

2.ª Nomenar una ponència que prepari, a base del Reglament de la Federació Comarcal del Maresme, el projecte de Reglament pel qual s'haurà de regir dita Federació, que es discutirà en un pròxim ple de Delegats.

3.ª Assabentar les Comarcals del Barcelonès i Maresme, a les quals pertanyen indistintament les Seccions reunides, la constituïció de la Federació del Maresme-Sud.

Maripi A L'ESTIUA L'HIVERN **Anglo**

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corta, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats